KINH HOẰNG ĐẠO QUẢNG HIỂN TAM-MUỘI

QUYỂN 3

Phẩm 6: LÒNG TIN GẶP PHÁP

Bấy giờ, Long vương A-nậu-đạt trong lòng rất vui vẻ, cùng với năm trăm thái tử của Long vương, nhờ đời trước đã phát tâm đạo Vô thượng chánh chân; hôm nay nghe Đức Phật dạy như vậy, tất cả liền được pháp Nhẫn nhu nhuận, lòng mừng khôn xiết, đều muốn được cúng dường, liền vì Đức Như Lai trang hoàng các lọng báu, che trên Đức Thế Tôn, đồng thời thưa Đức Thế Tôn:

–Đức Thánh Sư Như Lai Chí Chân Chánh Giác đã vì chúng con mà xuất hiện ở đời.

Vì sao? Vì khiến cho chúng con được nghe đạo phẩm Phổ tín. Khi được nghe xong, ý không mệt mỏi, không còn biếng nhác thoái lui, cũng không còn hoảng sợ, nghe rồi, càng thêm chuyên tâm tập làm, thích nghe không chán tượng pháp như vậy.

Lại nữa, cúi mong Như Lai giải nói cho con: "Tại sao Bồ-tát được gặp Thế Tôn?"

Đức Như Lai đáp:

–Này các Hiền giả! Hãy siêng nhớ nghĩ, lắng nghe, ta sẽ nói cho.

Các Thái tử thưa:

–Thưa vâng! Chúng con xin được lắng nghe. Các Thượng sĩ ấy sẽ vâng theo lời dạy của Thế Tôn.

Đức Như Lai bảo:

–Này Hiền giả Thọ Tín! Ai gieo trồng đức tin sẽ được gặp Phật.

–Sao gọi là tin? Tin là Chánh sĩ tu theo các pháp sáng, phụng thờ trước nhất.

–Sao gọi là pháp sáng? Đó là nương nơi pháp mà hành, không lìa gốc đức, ưa thích tập theo người hiền, hâm mộ tùy thuận Thánh chúng, siêng năng tâm thọ tín, chí không mệt mỏi, suy nghĩ và siêng năng nghe pháp để loại trừ sự ngăn che của ấm, tùy thuận tu tập với đạo được pháp lợi dưỡng bố thí cùng khắp, đem giới cho người không có giới; bình đẳng tế độ các người nóng nảy giận dữ, nhưng thường ưa thích siêng cầu Phổ trí, tâm không lười biếng, thoái lui, tin Phật mãi mãi, chưa từng loạn pháp, ưa thích Thánh chúng, chí đạo dù khó cũng siêng năng, vui thích chánh chân, xa lìa sự cao ngạo, tự hạ thấp mình trước mọi người, thường có tâm bình đẳng, không dính mắc vào các cảnh giới; trọn bỏ thân mạng, không làm điều ác, tu tập đức tin chân thật; lời nói và việc làm đi đôi nhau, vượt qua chỗ chìm đắm, tâm không nhơ bẩn, hành động của thân, miệng, ý thuận theo lời dạy của Hiền thánh, rõ biết mọi việc, được sự trong sạch, biết đủ không tham, việc làm trong sạch, hiển nhập trí huyễn, tập cầu tuệ căn, dựa vào và tùy thuận bảy Thánh tài, tu niệm thành tín; đã đầy đủ Căn, Lực mà hành chánh kiến; đã thọ giáo thầy bạn thì khiêm nhường, lễ kính, sống đời giản dị; thường đến pháp hội; tâm không nhàm chán thoái bước đối với tai họa sinh tử; hiện ra đức vô vi, siêng năng tinh tấn, cầu được Phổ trí, để hoằng hóa đạo. Đối với pháp của Như Lai, hết lòng ưa thích xuất gia, tu vô số các phạm hạnh thanh tịnh, tạo lập Từ bi, cứu độ chúng sinh, chí mong được báo đền. Đối với người có báo ân và không báo ân đều bình đẳng đón tiếp, che chở; tâm không thương, ghét, không nghĩ điều lợi cho mình, luôn cung kính kẻ khác, tu hạnh nhẫn nhục, đều cho là đầy đủ, tự thấy mình không có điều ác, không nói sau lưng người khác, nội tâm đã vắng lặng, ý chí thích ở chỗ an nhàn, tâm thích sự vắng vẻ, luôn nhớ nghĩ đến tập pháp, vốn không tranh tụng; thấy lỗi của người cũng là lỗi của mình, cầu giới đầy đủ, tập hợp định hạnh, siêng năng, kính cẩn đối với đạo. Đó gọi là Hiền giả đã hành động thích ứng tục tín thọ tín như vậy. Đó gọi là cùng gặp Phật xuất thế.

Lại nữa, này các Hiền giả! Nếu ở thế tục, tạo tín không quên. Đó gọi là khởi tín tâm, gặp Phật xuất thế.

Lại nữa, này các Hiền giả! Sao gọi là tục tín?

–Người có tín tâm, tin các pháp là Không, để lìa vọng kiến. Tin

biết các pháp, chính là Vô tướng, để lìa niệm tương ưng. Tin biết các pháp thảy đều Vô nguyện, không có đến, đi. Tin biết các pháp vô thức, vô niệm, yên lặng thân miệng ý, vắng bặt hữu thức. Tin biết các pháp, để lìa dục. Không có ngã, nhân, thọ mạng. Tin biết các pháp. Tin biết vốn không có, đến đi tự nhiên. Tin biết các pháp là chân tế, không dấu vết, vốn như không có dấu vết. Tin biết các pháp rồi, thảy đều tự nhiên, bình đẳng như hư không. Tin biết các pháp để dựa vào pháp tánh. Tin biết các pháp bình đẳng ba đời. Tin biết các pháp, dục xứ, tà kiến, thảy đều diệt tận. Tin pháp không chìm đắm để lìa gốc si mê, vốn không trong sạch. Tin biết các pháp, tâm luôn trong sạch, cũng không làm hưng khởi các nhơ của sự ham muốn khác. Tin biết các pháp không có chỗ quán kiến. Tin các pháp là sự giúp đỡ v.v... dứt lìa các hành. Tin pháp là vô ngã, để vượt qua vui mừng hờn giận. Tin các pháp vô tâm, vô hình tướng, nên không thể bắt được. Tin các pháp là giả dối, như nắm tay không, đem dụ trẻ con. Tin pháp không dối, không có trên dưới, không chỗ lấy, bỏ. Tin các pháp trống không, giống như cây chuối. Tin pháp tự do, như thường vắng lặng. Tin pháp không thẩm xét, không trụ ba nơi. Tin pháp hoàn toàn không, không có chỗ sinh ra. Tin pháp như hư không vì bình đẳng vô số. Tin biết các pháp giống như Niết-bàn, mình luôn vắng lặng.

Như vậy, này Hiền giả! Với người thế tục, hưng khởi lòng tin này. Đó gọi là tạo niềm tin để gặp Phật pháp.

Lại nữa, này Hiền giả! Người có niềm tin, gặp được tên gọi Phật pháp. Đó được gọi là các pháp hoàn toàn không khởi.

Vì sao? Vì không phải do sắc sinh ra, không sắc, không sinh, do tập hóa chuyển. Không phải thống, tưởng, hành, thức; không phải thức khởi; không phải do mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý. Không khởi chuyển tập; không phải do thân khởi chuyển, không si mê có không; không sinh, lão, tử. Vì khởi có không, như vậy gọi là gặp Phật xuất thế; không khởi có sinh, cũng không khởi có diệt.

Lại nữa, không khởi tập đối với không, diệt. Không nhờ chánh ý, không có tập chí ý mà gặp Phật xuất thế.

Nói tóm lại, cũng không nhờ ba mươi bảy Đạo phẩm pháp, khởi hay không khởi tập; cũng không dùng tập vô sinh của đạo;

không nhờ khởi tuệ, cũng không diệt tuệ. Chẳng tuệ, không tuệ, tập không có hai mà gặp Phật xuất thế.

Khi Đức Phật đang nói về phẩm, nhờ đức tin mà gặp Phật xuất thế, Long vương Vô Nhiệt và năm trăm thái tử đều được pháp Nhẫn nhu thuận. Bấy giờ, Đức Thế Tôn lại nói bài tụng:

Tín tâm, được gặp Phật
Mà tập nơi bất sinh
Ai không phát tín tâm
Không gặp Phật ở đời.
Tu tín là cao tột
Đạt đến pháp thanh tịnh
Hành nghiệp có báo ứng
Không chống trái việc tu.
Tin tập các Hiền thánh
Siêng tu, thường lễ kính
Tâm không có biếng lười
Do tín này làm ra.
Siêng đi nghe thuyết pháp
Ấm cái, không thể động
Từ tín đến được đạo
Thực hành hạnh Nhu thuận.
Nhờ pháp được tiền của
Chuyển ban cho khắp nơi
Giữ giới và phá giới
Hành tín nên cho đều.
Vui với người giận dữ
Đạo tâm không lười biếng
Siêng cầu pháp Đại thừa
Tín, vui đến mọi người.
Lìa hẳn mọi cao ngạo
Chí luôn tự khiêm nhường
Chỗ ở không đắm chìm
Lập tướng tín, như vậy.
Chí tín, không tiếc thân
Trọn không tạo ác hạnh

Giữ lành, không nói dối
Nói, làm thường hợp nhau.
Tín vui không giới hạn
Thích hành nơi vô tâm
Thân, miệng, ý trong sạch
Tập theo Thánh, che chở.
Có hạnh tín tâm sạch
Thường được tuệ dẫn dắt
Biết căn bản của thân
Cầu hỏi, và nói ra.
Đẳng niệm nơi bảy tài
Được lực, căn đầy đủ
Lìa hẳn các tà kiến
Chí thường tập Đẳng hạnh.
Lễ bái, có tâm vui
Kính thờ như thầy mình
Tâm chứa tốt, khiêm cung
Tri túc, không thay đổi.
Trong tâm thường vô niệm
Chí nguyện nơi đạo pháp
Có người chán sinh tử
Dẫn, chỉ, đức vô vi.
Giải thoát việc đang làm
Thường cầu tâm vui vẻ
Mau lìa khỏi đời này
Tu phạm hạnh không mỏi.
Nhớ nghĩ các chúng sinh
Cứu họ không mong lợi
Báo đáp ân đã thọ
Vui tín nên cần cầu.
Không vui vì lợi mình
Không ghét người được cúng
Tâm nhân, nhẫn đầy đủ
Không nịnh, sống chất trực.
Hành tín tự mình thấy

Không nói xấu lỗi người
Căn lặng, tánh an nhiên
Chí ưa ở cảnh nhàn,
Trong tâm không huyên náo
Cố gắng lo làm ân
Nghịch ý cũng không cãi
Chỉ biết, sửa lỗi mình.
Cần cầu đủ giới hạnh
Chuyên tập nơi đạo định
Thích tín, ưa hạnh vui
Tướng người tín như vậy.
Ai vượt qua tục tín?
Thực hành và hiểu nó
Cùng pháp không tranh cãi
Điều Phật dạy sâu xa.
Thành tín, tin nơi không
Họ không có các kiến
Các pháp không có tướng
Không ý, lìa nhớ nghĩ,
Sẽ dứt lìa các niệm
Hiểu rõ việc đi đến
Pháp vốn không người tạo
Không có nơi thân tâm.
Tín là pháp vô dục
Lìa ngã, nhân, thọ mạng
Người tin, hiểu vốn không
Được đến chỗ không hai.
Nó vốn không chứa nhóm
Thể không như hư không
Chư pháp, tín cũng vậy
Liền đồng với pháp tánh.
Bình đẳng với ba đời
Các pháp không có lậu
Dục xứ cùng với tham
Ưa tin không thọ kiến.

Các pháp không có đắm
Nó vốn sáng, trong sạch
Khách dục không thể che
Tâm không có chỗ trụ.
Các pháp không thể thấy
Nhân duyên mà không khởi
Thường quán nơi hạnh cao
Không trụ thọ chỗ dở,
Không hợp cũng không lìa
Giải thoát, đồng không hợp
Tin thích nơi pháp không
Kẻ ngu bị mê hoặc.
Đạm bạc, ý không khởi
Dối trá như cây chuối
Miệng nói, vẫn tự nhiên
Không bỏ, cũng không lấy.
Các pháp không chỗ có
Cái thấy cũng không cần
Pháp thấy như hư không
Đẳng duyên nhiều vô số.
Các pháp như Niết-bàn
Vốn không, không thể thấy
Tin thích mà thực hành
Hiểu rõ thân hư không.
Ai có tín như vậy
Bồ-tát và người phàm
Đều sẽ được gặp Phật
Việc làm không có ác.
Không vì tạo sắc hạnh
Được gặp Phật ra đời
Không sắc, không có chỗ
Không đến, cũng không đi,
Với sắc, không có sinh
Không diệt, cũng không trụ
Đương lai không chỗ đến

Gặp Phật rộng nói pháp.
Năm ấm cũng như vậy
Hóa, tập, chuyển, vô sinh
Gặp Phật đang thuyết pháp
Tuệ đạt, các Bồ-tát,
Thân họ và hữu tình
Cũng tập, nhờ vô sinh
Phật hưng nhờ vô sinh
Thường cứu kẻ đạo lạc.
Si vốn không có sinh
Sinh tử, cũng như thế
Duyên này như vốn không
Từ pháp mà có Phật,
Không khởi, không có sinh
Không diệt, không có trụ
Nhờ đó, biết vô xứ
Xứ cũng không thể thấy.
Nó cũng không tự sinh
Cùng Phật mà rộng nói
Vô chí, không có trụ
Đó cũng do Phật chuyển.
Các loài cũng như vậy
Phật chủng thuận như pháp
Loại ấy cũng khởi không
Như Phật mà xuất hiện.
Nếu ai làm như vậy
Phật hiện vì người ấy
Ưa tin đại chúng này
Thật không có hạn lượng.

M